

OLIVER BOWDEN

Assassin's creed

DE DVISTERE
KRVISTOCHT

UITGEVERIJ |
De Fontein |

Proloog

Het majestueuze schip kraakte en kreunde. De felle wind zette de zeilen strak. Met de kust op dagen afstand doorliepde het de oceaan, op weg naar een metropool in het westen. Aan boord bevond zich een waardevolle lading: een man, die bij de bemanning alleen bekend was als de Meester.

Hij had zich bij de scheepslui aan dek gevoegd en stond nu op het bakdek, alleen. De kap van zijn mantel had hij laten zakken zodat het zeeschuim in zijn gezicht sloeg. Met zijn neus in de wind proefde hij het zout op zijn lippen. Dit deed hij eens per dag: hij verliet zijn hut, wandelde over het dek, koos een geschikte plek uit om over zee uit te kijken, en ging na enige tijd weer terug naar binnen. Soms stond hij op het bakdek, soms op het halfdek. En altijd tuurde hij naar de witte schuimkoppen in de verte.

Elke dag sloegen de bemanningsleden de eenzelvige, peinzende figuur met steelse blikken gade, terwijl ze ondertussen hun taken op het dek en in het want onder luid gebrul uitvoerden. Ze vroegen zich af wat voor een kerel hij was. Wie hadden ze eigenlijk in hun midden?

Vandaag hielden de mannen hem weer stiekem in de gaten. Hij liep weg bij de reling en trok zijn kap over zijn hoofd. Toen bleef hij even staan, het hoofd gebogen en zijn armen

losjes langs zijn lichaam. Terwijl hij de scheepslui daarna op weg naar zijn hut op het dek passeerde, leken een paar jongens even bleek weg te trekken. Zodra de deur achter hem dichtviel, beseften ze dat ze met ingehouden adem hadden toegekeken.

Binnen ging de assassijn weer aan zijn bureau zitten, schonk een beker wijn in en pakte een boek. Hij legde het voor zich neer. Opende het. En begon te lezen.

DEEL EEN

1

19 juni 1257

Maffeo en ik blijven voorlopig in Masyaf. Tenminste, totdat een of twee... hoe zal ik ze omschrijven... 'onduidelijkheden' zijn opgehelderd. In de tussentijd zijn we in dienst van de Meester, Altaïr Ibn-La'Ahad. Het is frustrerend om ons pad tijdelijk door een ander te moeten laten bepalen, en dan ook nog door de leider van de orde die zijn dubbelzinnige uitspraken als meedogenloos wapen gebruikt zoals hij vroeger zijn zwaard gebruikte. Maar hij maakt me in elk geval deelgenoot van zijn verhalen.

Maffeo geniet die gunst niet en wordt onrustig. Hij is Masyaf beu, en dat begrijp ik wel. Keer op keer beklimt hij met tegenzin de steile helling die tussen de burcht van de assassijnen en het dorp in het dal ligt, maar hij voelt zich niet in zijn element in deze bergachtige omgeving. Hij behoort tot de familie Polo, zegt hij, en na zes maanden in dit oord is hij bevangen door een zwerflust die hem lokt als de verleidelijke en onweerstaanbare stem van een wulpse vrouw. Hij kan niet anders dan eraan gehoor geven. Hij smacht ernaar de zeilen in de wind te hijsen, te vertrekken naar nieuwe gebieden en Masyaf achter zich te laten.

Zijn ongeduld werkt op mijn zenuwen, eerlijk gezegd. Altair staat op het punt een onthulling te doen, ik voel het. Dus vandaag sprak ik Maffeo aan. 'Ik wil je een verhaal vertellen.'

De manieren van die kerel. Soms vraag ik me echt af of we wel familie zijn. Hij beantwoordde mijn mededeling niet met het enthousiasme dat het bij ieder ander had opgeroepen, nee. Ik zou zweren dat ik hem hoorde zuchten (of moet ik hem het voordeel van de twijfel geven? Misschien hijgd hij vanwege de brandende zon), waarna hij op tamelijk geërgerde toon reageerde. 'Voor je begint, Niccolò, kun je me alsjeblieft zeggen waar het over gaat?' Ongelooflijk, toch?

'Dat is een zeer goede vraag, broer,' was desondanks mijn antwoord terwijl we die imposante helling beklommen. Op de rotspunt torende de citadel dreigend boven ons uit, alsof hij rechtstreeks uit het kalksteen was gehouwen. Ik wilde mijn verhaal op een perfecte plek vertellen, en de burcht van Masyaf was de ideale omgeving. Het overweldigende kasteel met zijn talloze torens, omgeven door glinsterende riviertakken, beschermde het bedrijvige dorp aan zijn voeten. Dat lag op een plateau in de vallei van de Orontes – een oase van vrede. Een paradijs.

'Ik zou zeggen dat het over kennis gaat,' antwoordde ik na enig nadenken. 'Zoals je weet, betekent *assasseen* "bewaker" in het Arabisch. De assassijnen zijn de bewakers van geheimen, en de geheimen die ze bewaken hebben betrekking op kennis. Zodoende...' Ik klonk ongetwijfeld heel ingenomen met mezelf. '...gaat mijn verhaal over kennis.'

'Dan vrees ik dat ik al iets anders te doen heb.'

'O?'

'Ik vind het prettig om het studeren af en toe even te kunnen onderbreken, Niccolò. In een uitbreiding van mijn studeerwerk heb ik niet zo'n trek.'

Ik grinnikte. ‘Ben je dan niet benieuwd naar de verhalen die de Meester met me heeft gedeeld?’

‘Dat hangt ervan af. Als ik op je beschrijving afga, klinken ze niet echt inspirerend. Jij beweert nota bene zelf altijd dat ik het liefst verhalen vol moord en doodslag van je wil horen.’

‘Dat klopt.’

Maffeo trok zijn mondhoeken op. ‘En daar heb je gelijk in.’

‘Jouw wens is mijn bevel. Het gaat tenslotte om de legendes van de grote Altaïr Ibn-La’Ahad. Dit is zijn levensverhaal, broer, en geloof me, het staat bol van het avontuur. Bol van moord en doodslag, welteverstaan.’

Inmiddels waren we door de versterkte poort in het buitenste gedeelte van de burcht gekomen. We liepen onder de boog door langs de wachterspost, en daarna omhoog naar het binnenhof. Verderop zagen we de toren waarin Altaïr zijn vertrekken had. Daar had ik hem weken achter elkaar bezocht en talloze uren gefascineerd naar zijn verhalen geluisterd. Hij rustte altijd met zijn ellebogen op de stoelruining, de handen ineengeslagen, terwijl zijn ogen onder zijn kap nauwelijks te onderscheiden waren. Naarmate de tijd was gevorderd, was het tot me doorgedrongen dat hij me die verhalen met een bepaald doel vertelde. Hoewel ik nog geen idee had van zijn motieven, leek hij mij te hebben uitverkoren.

Wanneer hij geen verhalen vertelde, verzonk Altaïr te midden van zijn boekencollectie diep in gedachten en herinneringen. Soms staaarde hij urenlang uit het raam van zijn toren, en ik vermoedde dat hij daar op dit moment ook stond. Ik haakte mijn duim onder de boord van mijn kap om hem naar achteren te trekken en keek omhoog naar de toren met mijn hand boven mijn ogen, maar ik zag niets anders dan door de zon verbleekte steenblokken.

‘Gaan we op audiëntie bij hem?’ onderbrak Maffeo mijn gepeins.

‘Nee, vandaag niet,’ antwoordde ik. Ik wees naar een toren aan onze rechterhand. ‘Dat is onze bestemming.’

Maffeo fronste. De verdedigingstoren was een van de hoogste torens van de citadel, en we konden hem alleen beklimmen via een reeks duizelingwekkende ladders waarvan de meeste wel een opknopbeurt konden gebruiken. Toch liet ik me niet van mijn plan afbrengen. Ik propte mijn tuniek onder mijn riem en voerde Maffeo mee naar de eerste verdieping, toen naar de tweede en uiteindelijk helemaal naar boven. Daar keken we uit over het landschap: een onherbergzaam gebied waar de rivieren als aderen doorheen liepen, dat zich mijlenver uitstreckte en bezaaid was met nederzettingen. Onze blikken gleden over Masyaf, van de burcht naar de gebouwen en markten van het uitgestrekte dorp onder ons, van de houten palissade die de buitenste barrière vormde naar de stallen.

‘Hoe hoog is het hier?’ vroeg Maffeo, die er een beetje groen uitzag omdat hij ongetwijfeld voelde dat de wind vrij spel op hem had terwijl de grond ver, ver onder hem lag.

‘Meer dan 75 meter,’ zei ik. ‘Hoog genoeg voor de assassijnen om buiten het bereik te blijven van vijandige boogschutters, maar laag genoeg om hen te bestoken met pijlen en andere projectielen.’

Ik wees hem op de openingen die aan alle kanten in de muur zaten. ‘Via de mezekouwen kunnen ze stenen of olie over hun belagers uitstorten, met behulp van deze plankieren.’ Die staken vanuit de toren in het luchtledige en we bekeken er een van dichtbij. We hielden ons vast aan de verticale steunbalken aan weerszijden en leunden naar buiten terwijl we naar beneden tuurden. Recht onder de

toren liep de rand van de rotspunt steil af. Daaronder glom de rivier.

Met een lijkleek gezicht deed Maffeo een stap naar achteren en zocht de veiligheid van de toren weer op. Lachend volgde ik hem – en stiekem opgelucht, omdat ik eerlijk gezegd ook een beetje draaierig en misselijk begon te worden.

‘En waarom zijn we hier precies?’ vroeg Maffeo.

‘Hier begint mijn verhaal,’ zei ik. ‘In verschillende opzichten zelfs. Vanaf dit punt kreeg de uitkijk als eerste de belegeraars in het oog.’

‘De belegeraars?’

‘Ja. Het leger van Salah al-Din. Hij trok ten strijde tegen Masyaf en de assassijnen op een prachtige dag in augustus, tachtig jaar geleden. Het was een dag als vandaag...’